

W kwestii odliczania kosztów uzyskania dochodu Komisja pragnie zwrócić uwagę, iż państwa członkowskie muszą przestrzegać znajdujących podstawę w traktacie zakazów dyskryminacji także w odniesieniu do podatków pobieranych u źródła. W tym kontekście państwo będące źródłem dochodów nie może powoływać się na jednostronne uregulowania obowiązujące w innym państwie członkowskim, aby uniknąć wypełnienia ciężących na nim zobowiązań. Niemcy nie podniosły, jakoby nich innymi państwami członkowskimi zostało uzgodnione, aby to one dokonały zamiast Niemiec odliczenia kosztów uzyskania dochodów. Nawet jeśli takie porozumienie by istniało, często nie prowadziłyby to do celu, na przykład wtedy, gdy odnośne dochody są w innym państwie zwolnione z podatku lub podatnik ogólnie rzecz biorąc nie uzyskuje zysku. Ponadto w przypadku stosowania metody zaliczania odliczanie kosztów uzyskania dochodu w państwie siedziby nie mogłoby zastąpić tej operacji dokonywanej w państwie będącym źródłem dochodu, ponieważ w tej sytuacji obydwie państwa opodatkowują de facto ten sam dochód. W związku z tym opodatkowanie, które obejmuje nie dochód brutto, lecz dochód netto, jest zapewnione tylko wtedy, gdy obydwie państwa stosują swoje przepisy dotyczące odliczania kosztów uzyskania dochodu. Odliczenie przez państwo będące źródłem dochodu nie prowadzi zatem do podwójnego opodatkowania, lecz zapewnia jedynie równe traktowanie z sytuacjami wewnątrz krajowym.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez dall'Upravno sodišče Republike Slovenije (Republika Słowenii) w dniu 21 grudnia 2010 r. — Pelati doo przeciwko Republice Słowenii

(Sprawa C-603/10)

(2011/C 80/22)

Język postępowania: słoweński

Sąd krajowy

Upravno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pelati doo

Strona pozwana: Republika Słowenii

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 11 dyrektywy Rady 90/434/EWG⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym na mocy których Republika Słowenii jako państwo członkowskie uzależnia ulgę podatkową na rzecz spółki handlowej mającej zamiar dokonać podziału (wydzielenia części spółki i utworzenia nowej spółki) od terminowego złożenia wniosku o wydanie zezwolenia na przyznanie przywilejów podatkowych będących konsekwencją wydzielenia w przypadku spełniania ustanowionych warunków lub zgodnie z którymi podatnik automatycznie traci ulgi podatkowe przewidziane w ustawodawstwie krajowym z powodu upływu terminu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych państw członkowskich (Dz.U L 225, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Parma (Włochy) w dniu 30 grudnia 2010 r. — Danilo Debiasi przeciwko Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma

(Sprawa C-613/10)

(2011/C 80/23)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione Tributaria Provinciale di Parma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Danilo Debiasi

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate — Ufficio di Parma

Pytania prejudycjalne

Czy występuje sprzeczność pomiędzy art. 19 ust. 5 i art. 19a DPR 633/72 a art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 77/388/EWG, a także dokumentem COM(2001) 260 wersja ostateczna z dnia 23 maja 2001 r. i dokumentem COM(2000) 348 wersja ostateczna z dnia 7 czerwca 2000 r. oraz odmienne traktowanie w zakresie systemu podatku VAT w ramach wspólnotowych z wynikającą z tego potrzebą harmonizacji z innymi europejskimi porządkami prawnymi jako, że różne państwa członkowskie stosują w pewnych okolicznościach obniżone stawki podatku.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Namur (Belgia) w dniu 22 grudnia 2010 r. — Rémi Paquot przeciwko Państwu belgijskiemu — federalnemu ministerstwu finansów

(Sprawa C-622/10)

(2011/C 80/24)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Namur

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rémi Paquot

Strona pozwana: Państwo belgijskie — federalne ministerstwo finansów

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 tytułu I „Postanowienia wspólne” Traktatu z Lizbony z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej podpisany w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który wszedł w życie z dniem 1 grudnia 2009 r. (stanowiący w znacznej mierze powtórzenie postanowień art. 6 tytułu I Traktatu o Unii Europejskiej podpisanego w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który z kolei wszedł w życie z dniem 1 listopada 1993 r.) i art. 234 (dawniej 177) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (traktatu WE) z dnia 25 marca 1957 r., po pierwsze, lub art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r., po drugie, stosują na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, w tym przypadku art. 9 § 2 belgijskiej ustawy z dnia 6 stycznia 1989 r. o Cour d'arbitrage (obecnie zwanego Cour constitutionnelle), które wiążą sądy krajowe orzecznictwem wynikającym z wyroków sądu krajowego wyższego rzędu (w tym przypadku wyżej wymienionego Cour constitutionnelle) w przedmiocie skarg o stwierdzenie nieważności przepisów krajowych opartych na naruszeniu przepisów prawa Unii Europejskiej, stosowanych w wewnętrznym porządku prawnym bezpośrednio i z pierwszeństwem przed prawem krajowym?
- 2) Czy art. 6 tytułu I „Postanowienia wspólne” Traktatu z Lizbony z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej podpisany w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który wszedł w życie z dniem 1 grudnia 2009 r. (stanowiący w znacznej mierze powtórzenie postanowień art. 6 tytułu I Traktatu o Unii Europejskiej podpisanego w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który z kolei wszedł w życie z dniem 1 listopada 1993 r.) i art. 234 (dawniej 177) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (traktatu WE) z dnia 25 marca 1957 r., po pierwsze, lub art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r., po drugie, stosują na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, w tym przypadku art. 26 § 4 belgijskiej ustawy z dnia 6 stycznia 1989 r. o Cour d'arbitrage (obecnie zwanego Cour constitutionnelle), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 12 lipca 2009 r., osobno lub w związku z art. 9 § 2 wymienionej ustawy z dnia 6 stycznia 1989 r., które zobowiązują sądy krajowe do skierowania do sądu krajowego wyższego rzędu (w tym przypadku wyżej wymienionego Cour constitutionnelle), wszelkich pytań prawnych dotyczących wykładni przepisów prawa Unii Europejskiej, stosowanych w wewnętrznym porządku prawnym bezpośrednio i z pierwszeństwem przed prawem krajowym, jeżeli przepisy te znajdują się również w krajowej konstytucji i gdy wspomniane sądy podejrzewają naruszenie tych przepisów w ramach rozpatrywanej sprawy, co w rezultacie uniemożliwia tym sądom bezpośrednio zastosowanie prawa Unii Europejskiej, w każdym razie w sytuacji, gdy wspomniany sąd wyższego rzędu rozstrzygnął już podobną kwestię?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Namur (Belgia) w dniu 22 grudnia 2010 r. — Adrien Daxhelet przeciwko Państwu belgijskiemu — federalnemu ministerstwu finansów

(Sprawa C-623/10)

(2011/C 80/25)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Namur

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Adrien Daxhelet

Strona pozwana: Państwo belgijskie — federalne ministerstwo finansów

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 tytułu I „Postanowienia wspólne” Traktatu z Lizbony z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej podpisany w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który wszedł w życie z dniem 1 grudnia 2009 r. (stanowiący w znacznej mierze powtórzenie postanowień art. 6 tytułu I Traktatu o Unii Europejskiej podpisanego w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który z kolei wszedł w życie z dniem 1 listopada 1993 r.) i art. 234 (dawniej 177) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (traktatu WE) z dnia 25 marca 1957 r., po pierwsze, lub art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r., po drugie, stosują na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, w tym przypadku art. 9 § 2 belgijskiej ustawy z dnia 6 stycznia 1989 r. o Cour d'arbitrage (obecnie zwanego Cour constitutionnelle), które wiążą sądy krajowe orzecznictwem wynikającym z wyroków sądu krajowego wyższego rzędu (w tym przypadku wyżej wymienionego Cour constitutionnelle) w przedmiocie skarg o stwierdzenie nieważności przepisów krajowych opartych na naruszeniu przepisów prawa Unii Europejskiej, stosowanych w wewnętrznym porządku prawnym bezpośrednio i z pierwszeństwem przed prawem krajowym?
- 2) Czy art. 6 tytułu I „Postanowienia wspólne” Traktatu z Lizbony z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej podpisany w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który wszedł w życie z dniem 1 grudnia 2009 r. (stanowiący w znacznej mierze powtórzenie postanowień art. 6 tytułu I Traktatu o Unii Europejskiej podpisanego w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r., który z kolei wszedł w życie z dniem 1 listopada 1993 r.) i art. 234 (dawniej 177) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (traktatu WE) z dnia 25 marca 1957 r., po pierwsze, lub art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r., po drugie, stosują na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, w tym przypadku art. 26 § 4 belgijskiej ustawy z dnia 6 stycznia 1989 r. o Cour d'arbitrage (obecnie zwanego Cour constitutionnelle), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 12 lipca 2009 r., osobno lub w